

University of Groningen

Partner and family relations in the context of European integration and intra-EU mobility

De Winter, Tom

DOI:
[10.33612/diss.167715339](https://doi.org/10.33612/diss.167715339)

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2021

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

De Winter, T. (2021). *Partner and family relations in the context of European integration and intra-EU mobility*. [Thesis fully internal (DIV), University of Groningen]. University of Groningen.
<https://doi.org/10.33612/diss.167715339>

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Dankwoord

Deze doctoraatsdissertatie is niet enkel het tastbare resultaat van 7 jaar onderzoek, maar het staat voor mij ook symbool voor het traject dat ik afgelopen 7 jaar aflegde. Een doctoraat is immers een lang en soms moeizaam, maar steeds boeiend en leerrijk traject. Het is een proces van schrijven en herschrijven, met ups en downs, met momenten van succes maar ook momenten van frustratie, een proces van bijna opgeven en toch doorgaan. En het is net dat traject dat dit doctoraat zo waardevol voor mij heeft gemaakt. Het heeft me immers gevormd als onderzoeker, maar zeker ook als mens. Gelukkig stond ik er al die tijd niet alleen voor. Tijdens de afgelopen 7 jaar ontmoette ik enorm veel mensen die me elk op hun eigen manier hebben geïnspireerd, hebben bijgedragen tot mijn doctoraat of er voor me waren met de nodige *moral support*. Het is dan ook quasi onmogelijk om een exhaustieve opsomming te maken van al deze mensen. Maar een aantal personen wil ik hier toch in het bijzonder bedanken.

In de eerste plaats wil ik Helga bedanken. Helga is iemand die begeleidt én inspireert, en daarbij haar vakkennis en vaardigheden met plezier doorgeeft. Helga combineert een zeer menselijke en persoonlijke aanpak, met een enorme gedrevenheid en professionaliteit in al wat ze doet. En dat natuurlijk met een portie (h)eerlijke Nederlandse directheid. Het klinkt misschien cliché, maar ik heb enorm veel geleerd van Helga, zelfs nog in de laatste maanden van dit doctoraat. En als ik, *en cours de route*, toch weer eens even twijfelde, dan werd deze twijfel door Helga vakkundig beantwoord met een "we zijn er nochtans bijna". Helga zag het einde in zicht en gaf perspectief als ik het even niet zag, en dat was wat ik nodig had. Iets later in mijn doctoraatstraject kwam ook Hadewijch mee aan boord als promotor. In 2013 startte onze samenwerking reeds binnen onderwijs, zij als kersverse prof, ik als haar assistent. En het moet gezegd: het was steeds een fijne en succesvolle samenwerking. Ik was bijgevolg heel opgetogen toen Hadewijch ook begeleider van mijn doctoraat werd. Bedankt Helga en Hadewijch

om in perfecte tandem keer op keer weer tijd vrij maken om samen te zitten, teksten te lezen en herlezen, en te zorgen voor de nodige peptalk.

Het afwerken van deze dissertatie in de laatste maanden van 2020 was geen evidentie. Onzekerheid sloeg bij momenten toe, en de lockdown nam heel wat van mijn energie weg. Gelukkig kon ik rekenen op Rafael en Lisa die met volle overtuiging hun rol als dagelijks begeleiders opnamen. Ze zorgden voor feedback en bemoedigende woorden bij het schrijven van inleiding en conclusie. Ik dank ook graag de co-auteurs van de publicaties in deze dissertatie voor hun deskundigheid en de fijne samenwerking, en de leescommissie van deze dissertatie voor hun evaluatie en feedback.

Er waren in de afgelopen jaren ook vele collega's, zowel binnen het departement sociologie aan de VUB als daarbuiten, waarvan ik er enkele wil vermelden. In de beginjaren, net voor de start van mijn doctoraat, waren het Karel, Jan en Patrick die me begeleidden bij mijn eerste stapjes in de academische wereld, waarvoor dank. Ik hou bovendien goede herinneringen over aan de vele vergaderingen mét cake met Greet, en de vele gekke Danny Fabry en Claude François momenten met David. In de daaropvolgende jaren liep ik steeds met veel plezier langs bij het bureau van Suzana en Didier, met vragen of gewoon voor een babbel. Ik heb warme herinneringen aan de vele gesprekken met Ingrid en Christine. Uiteraard mag ik Katrien, Paulien en Wanda niet vergeten. Ook al waren we strikt genomen geen bureaugenoten, toch voelde het zo. Altijd daar wanneer het nodig was. En natuurlijk mag ik ook de treincollega's niet vergeten. Zelfs na een lastige of zware werkdag was ik steeds weer heel blij dat ik samen met hen de S5 Etterbeek-Mechelen kon nemen en zo de werkdag toch weer in schoonheid kon afsluiten.

Ik wil ook de vele vrienden bedanken die me afgelopen jaren omringden. Sommigen van hen hebben me zelfs nooit gekend zonder dat ik aan mijn doctoraat werkte. Zij waren het die af en toe toch de vraag "En, hoe gaat het met het doctoraat?" mochten stellen om me vervolgens wat stoom te laten afblazen. Zij waren het die me energie gaven om telkens weer door te gaan. In het bijzonder wil ik Griet en Maud bedanken die meer dan

eens mijn klankbord waren, die me hielpen om een en ander te relativieren of vanuit een ander perspectief te zien. Een bijzondere vermelding gaat ook uit naar mijn wandelbuddy Robin die letterlijk zorgde voor de nodige zuurstof in de laatste maanden. Honderden kilometers wandelen, even weg van het computerscherm, bleek een perfecte afwisseling op de lange eindspurt van dit doctoraat.

Als laatste maar niet in het minst wil ik mijn familie bedanken, met in het bijzonder mijn broers, Bert en Nils, en mijn beide ouders. Het zijn zij die, vaak op de achtergrond, er waren om me te steunen in al wat ik deed. Het is quasi onmogelijk om ten volle mijn erkentelijkheid en dankbaarheid onder woorden te brengen voor de vele kansen en de onvoorwaardelijke liefde die ik van mijn ouders steeds heb gekregen.

TOM

24/03/2021

